

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 12. Vtrùm vnum, & idem ens in pluribus locis simul possit existere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

Propositio 5.

250 Possibile est, vt plura entia tam substantialia, quàm accidentalia, tam totalia, quàm partialia per eandem præsentiam localem indiuisim existant in eodem spatio locali; atque adeò in eodem loco reali.

Huic propositioni videtur refragari ex parte Soar, lib. 4. de Angel, cap. 9. num. 3. quatenus absolute negat, esse possibile, vt duo Angeli per idem intrinsecum vbi existant in eodem loco, Probatur tamen. Quia licet singula entia singulas sibi vendicent præsentias locales connaturaliter, vt supra quæst. 7. statuimus; non est vnde supernaturaliter etiam repugnet, quòd plura quæque entia per eandem præsentiam localem indiuisim præsentia fiant. Quemadmodum non repugnat haud dubie, quòd plura entia per eandem actionem indiuisim producantur ab aliquà causâ; quandoquidem neque repugnat iuxta fere omnium sententiam, quòd plura entia per eandem actionem indiuisim eundem effectum producant, De facto enim Deus, & causa creata per eandem actionem indiuisim causant quemuis effectum. Tum voluntas, & habitus infusus. Tum species impressa, & potentia cognoscitiua, &c. Cumque possibilis sit præsentia definitiua Angeli omnino indiuisibilis, quæ per sui replicationem ponat præsentem Angelum in pluribus partibus spatij, vt ex sententiâ Theologorum communi statuimus quæst. 4. Et consequenter sit etiam possibilis præsentia definitiua corporis indiuisibilis ex parte subiecti, per quam omnes partes corporis indiuisim existant in eadem parte spatij; immo & indiuisibilis insuper ex parte spatij, per quam indiuisim omnes partes corporis tum in singulis, tum in omnibus partibus spatij præsentem hant; vt etiam statuimus ibid. Cur non erit possibilis præsentia, per quam indiuisim plura etiam entia totalia eidem spatio fiant præsentia? Accedit, quòd non est negandum omnipotentie diuinæ id, vbi non cernitur contradictio. At in productione eiusmodi præsentie non cernitur. Possibilis ergo ea diuinitus censenda est.

251 Porro quotiescunque plura quæuis entia, in eodem spatio locali possunt simul existere, posse quoque simul existere in eodem loco reali circumdante tale spatium, adeò clarum, & certum est, vt nullâ indigeat probatione. Propter quod id in præcedentibus propositionibus potius supposuimus, quàm probauimus.

252 Restabat modò examinare, an etiam plura entia suapte essentia diuersis locis affixa, vt præsentia, & earum modi, possint diuinitus per præsentias superadditas insuper in eodem loco coniungi. Sed de hoc quid sit dicendum, constabit ex resolutione tradendâ quæst. 15. Propositione 6.

QVÆSTIO XII.

Virum vnum, & idem ens in pluribus locis simul posse existere.

253 **Q**uestio est de potestate tam naturali, quàm supernaturali. Deque loco tum imaginario, tum reali.

Propositio 1.

Vna, & eadem substantia spiritualis, 254 vt Deus, Angelus, & anima rationalis, in pluribus locis sibi inadæquatis, & inter se continuatis potest existere, de factoque existit naturaliter.

Hæc propositio certa est secundum fidem, & apud omnes; quia locus inadæquatus continuatus cum alijs substantiis spiritualis dicitur quælibet pars spatij localis adæquati, & continui, ad quod naturaliter potest ea extendi per præsentiam definitiuam, quodque subinde naturaliter potest replere. Quàm certum ergo est, substantiam spiritualem spatium aliquod locale extensum, continuumque naturaliter replere posse, idque per præsentiam definitiuam ponentem illam, vt pote omnino indiuisibilem, totam in toto spatio, & totam singulis partibus eius; tam certum est, substantiam spiritualem in pluribus locis sibi inadæquatis, & inter se continuatis posse naturaliter esse. At certum est secundum fidem, Deum spatium locale extensum, & continuum replere naturaliter per suam immensitatem; tum Angelum per præsentiam, qua sæpe asseritur in Scriptura præsens in spatij corporum; tum animam rationalem, dum integrum suum corpus informat. Ergo certum est secundum fidem, substantiam spiritualem in pluribus locis inadæquatis inter se continuatis existere posse, de factoque existere naturaliter. Tales quippe sunt omnes partes spatij totalis, & continui, quod occupat in quibus singulis tota ipsa est.

Propositio 2.

Substantia spiritualis non potest simul 255 existere naturaliter in pluribus locis sibi adæquatis.

Hæc propositio certissima iuxta, atque euidentissima est. Quia locus adæquatus substantie spiritualis impræsentiatum nihil est aliud ab eo integro spatio locali, quod naturaliter replere potest, & ultra quod naturaliter non potest extendi iuxta doctrinam traditam supra quæst. 7. num. 168. Quàm certum ergo, & euidentissimum est, hac definitione supposito, non posse substantiam spiritualem alibi esse naturaliter, præterquam intralacitudinem sui loci adæquati, tam certum, & euidentissimum est, non posse eam simul existere naturaliter in pluribus locis sibi adæquatis.

Vnde eadem certitudine, & euidentia sequitur, non posse eam naturaliter, simulque esse in pluribus locis, quorum vnum sit adæquatum, & alia inadæquata.

Hinc, cum locus adæquatus Dei in sensu 257 explicato sit totum spatium locale circumquaque infinitum, vt infra disp. 6. ostenderur, & hoc sit vnum, ultra quod nihil spatij localis excogitabile est, Deus etiam potest cum veritate dici iuxta præsentem propositionem in pluribus spatij sibi adæquatis naturaliter esse non posse: aliter tamen, quàm creatura; quia in Deo id nascitur ex infinitate suæ naturæ, quæ petit localiter existere in toto spatio locali circumquaque infinito; in creatura verò nascitur ex limitatione suæ naturæ, quæ certam sibi spatij quantitatem vendicat, ultra quod suâ virtute naturali extendi non potest.

Pro-

Propositio 3.

358 Substantia spiritualis in pluribus locis sibi inadæquatis, & inter se distantibus non potest simul existere naturaliter, etiam si talia loca intra ambitum loci adæquati talis substantiæ contineantur.

Hæc propositio non est tam certa, quam præcedentes. Est tamen communis inter Theologos. Eamque cum S. Tho. Bonau. Pefant. Vazq. & alijs tenent Soar. lib. 4. de Angel. cap. 10. Molin. 1. par. quæst. 52. artic. 2. Arrub. disput. 157. cap. 3. Tann. disput. 5. quæst. 2. dub. 4. & alij. Probatur potest primò ab absurdo. Quia si Angelus posset simul existere naturaliter in pluribus spatijs inadæquatis distinctis, siue inter se distantibus, quantumvis contentis intra ambitum spatij adæquati, etiam posset existere in pluribus spatijs inadæquatis (idest, quæ iuncta non excederent spatium adæquatum) distantibus inter se qualibet distantia finita, quantumvis magna: quòd enim eorum distantia sit magna, aut parua, nihil ad rem conferre videtur. Inde autem fieret, vt posset Angelus bonus simul naturaliter esse in Coelo Empyreo, & in terrâ, & Angelus malus simul in Inferno, & in hoc aere. Quod tamen contra communem sententiam Patrum, & Theologorum est, teste Soar. supra. Apud quem testimonia Patrum tum ibi, tum cap. 1. relata videri possunt. Imo contra scripturam esse videtur: vbi pro aliquibus agendis negotijs mitti ex vno loco ad alium dicuntur Angeli, transire ve, aut moueri, aut huiusmodi. Vt quid enim locorum mutatio; si, retentâ præsentia in vno, posset Angelus naturaliter fieri præsens in alio?

359 Secundo etiam ab absurdo videtur propositio probari. Sequitur enim ex opposita, quòd posset Angelus itidem naturaliter præsens simul existere non modò in duobus, tribus ve, aut quatuor locis inadæquatis, sed in innumeris; dummodo ea iuncta non excederent spatium Angeli adæquatum; quantumuis illa omnia inter se longissimè distarent. Quod magis adhuc aduersatur Patribus, & Theologis: valdeque excedere videtur virtutem limitatam Angelii. Esse enim quidpiam simul præsens in plurimis locis valde inter se distantibus quauis ratione, ex se videtur quid mirabile, & superans vires naturæ.

360 Vnde ratio à priori propositionis desumi potest. Vt enim Angelus iuxta quantitatem propriæ virtutis, & perfectionis taxat sibi quantitatem spatij localis, ita censendus est taxare vnitatem; vt, sicut naturaliter nequit existere, nisi in tanto spatio; ita etiam naturaliter nequeat existere, nisi in vno, quantumuis illud paruum sit.

361 Vnde colliges, Deo etiam conuenire suo modo propositionem datam: quia neque Deus potest existere in pluribus locis inadæquatis, & inter se distantibus, nisi existendo simul in reliquis omnibus, quibus continuantur: aliâ tamen de causâ, quam creaturâ: quia scilicet ob suam necessariam immensitatem ex nullâ parte sui loci adæquati potest deesse.

Propositio 4.

Substantia spiritualis, vt Angelus, in pluribus locis etiam sibi adæquatis, & inter se distantibus potest simul existere de potentia Dei absolutâ.

Ita citra controuersiam docent omnes Theologi. Efficaciterque probatur à simili ex mysterio factæ Eucharistiæ. Si enim corpus Christi domini per præsentiam definitiuam sibi supernaturalem quotidie ponitur virtute diuinâ in tot locis distinctis, atque inter se distantibus, quot sunt hostiæ consecratae in vniuerso Orbe terrarum, facilius vtiq; minore vè miraculorum sumptu poterit Angelus per præsentiam definitiuam sibi connaturalem eadem diuinâ virtute in multis locis præsens poni. Hæc enim possibilitas, atque defectus repugnantia clarior haud dubie nobis, quam illa, est. Quæ autem de Angelo in hac, & præcedentibus propositionibus dicta sunt, de anima rationali pariter dicta sunt.

Propositio 5.

Vnum, & idem corpus simul in pluribus locis siue inadæquatis, siue adæquatis non potest existere naturaliter.

Hæc propositio adeò explorata, notaque est cunctis per experientiam, vt nullâ indigeat probatione. Circa rationem tamen eius Arriag. disput. 14. Phys. sect. 8. dubium mouet, an ea sit oppositio præsentiarum eiusdem corporis in pluribus locis, an limitatio capacitatis subiecti: decerniturque hanc omnino asserendam esse, non illam. Ego verò censeo, quoties subiectum est incapax duarum formarum, quòddam genus oppositionis habere has in ordine ad tale subiectum iuxta doctrinam vniuersalem de oppositione traditam in Pharo Scient. disput. 14. subindeque diffidium quoad hoc solum erit de modo loquendi. Addo tamen, non esse, cur præsentia distinctis spatijs correspondentes non dicantur cum omni rigore opposita naturaliter respectiue ad idem subiectum: siquidem naturaliter haud dubie exigunt in eo non coniungi; vt exigunt essentialiter non coniungi in eodem spatio per se præcisè.

364 Quomodo autem ne vlla quidem forma aut substantialis, aut accidentalis, aut spiritualis, aut corporea in duobus locis naturaliter esse possit ex dictis proposit. 2. & 3. satis clarè colligitur. Videri tamen potest latè, & speciatim probatum à Carleton disput. 34. Phys. sect. 1. & 2. contra quosdam opinantes oppositum ab ipso, suppreffo nomine, citatos.

Propositio 6.

Vnum, & idem corpus simul in pluribus locis per præsentias definitiuas, aut in vno per præsentiam circumscriptionem, & in alijs per definitiuas de potentia Dei absolutâ potest existere.

Ita omnes Catholici. Et est certum secundum fidem, qua credimus corpus Christi domini in omnibus hostijs consecratis totius Orbis

bis simul existere per presentias definitivas, insuperque in Cælo per presentiam circumscriptionem sibi connaturalem. Hoc namque necunde inuoluit contradictionem; atque adeo sub omnipotentiam divinam facile cadit. De quo Mystério contra hæreticos videantur Theologi cum S. Tho. 3. par. quæst. 75.

Propositio 7.

266 Vnum, & idem corpus simul in pluribus locis etiam per presentias circumscriptionem bene potest existere de potentia Dei absolutâ.

Ita Scot. Ocham. Maior. Ales. Hugo Viâ. & multi alij, quos referunt, & sequuntur Conimb. lib. 4. Phys. cap. 5. quæst. 5. Soar. tom. 3. in 3. par. disput. 48. sect. 4. Bellar. lib. 3. de Euchar. cap. 3. Valent. tom. 4. disput. 6. quæst. 3. pun. 1. Card. Lugo disput. 7. de Euchar. sect. 1. Pet. Hurt. disput. 14. Phys. sect. 5. Arriag. disput. 14. Phys. sect. 8. Oniedo contr. 15. Phys. pun. 9. Carleton disput. 35. Phys. sect. 3. Spinul. disput. 10. Phys. sect. 5. Lynce lib. 7. Phys. tract. 1. cap. 3. & omnes pene Recentiores tum in tract. de Euchar. tum ad lib. 4. Phys. cap. 5. Tametsi pro oppositâ sententiâ stent. S. Tho. 3. par. quæst. 75. artic. 1. & lib. 4. contra Gent. cap. 64. alijsque in locis Bonau. Durand. Capreol. Palud. Henr. & alij, quos referunt, & sequuntur Vazq. tom. 3. in 3. par. disput. 189. cap. 5. & 6. & Thomistæ recentiores communiter.

367 Probatum autem propositio primò. Quia non implicat contradictionem, duo corpora circumscriptionem poni presentiam in eodem loco, ut quæst. 11. statuimus; & consententur Aduersarij, Ergo neque implicabit, idem corpus circumscriptionem poni presentiam in duobus locis, Neque enim maior cernitur oppositio inter duas presentias circumscriptionem duobus spatijs respondentem relatè ad idem corpus, quam inter duas duorum corporum relatè ad idem spatium.

368 Secundò vrgentiùs. Non implicat contradictionem, idem corpus poni in vno loco circumscriptionem, & in alio definitiùs, ut fide sanctum est in corpore Christi domini existente in Cælo circumscriptionem, & in Eucharistia definitiùs. Ergo multò minùs implicabit, poni idem corpus in duobus locis circumscriptionem; siquidem presentia circumscriptionem multò minùs opponitur alteri presentia circumscriptionem connaturali eodem corpori, quam presentia definitiùs ei supernaturali.

369 Tertio. Non repugnat, poni diuinitus duo accidentia opposita naturaliter, ut calorem, & frigus ut octo, in eodem subiecto. Neque repugnat poni vnum accidens in duobus subiectis. Ergo neque repugnabit, poni diuinitus duas presentias circumscriptionem duobus spatijs localibus respondentem in eodem corpore. Neque repugnabit, poni idem corpus per illas in ipsis duobus spatijs localibus.

370 Quarto. De facto etiam euenit sæpe in Ecclesia Dei, ut sacræ testantur historię, quòd idem alicuius viri sancti corpus simul fuerit presentiam circumscriptionem, & cum tota sua extensione locali in duobus locis longè inter se remotis. Ergo hoc diuinæ potentia possibile est. Varia exempla affert Maior. in 4. distinct. 10. quæst. 4. Idque contigisse S. Francisco Xauerio,

ex eius historia constat. Imò & Christo domino. Qui, cum nunquam post ascensionem deseruerit Cælum iuxta illud Actor. 3. *Quem oportet Cælum suscipere vsque in tempora restitutionis omnium*, in terris insuper sæpe visus est multis. Quorum vnus fuit, Paulus ut constat ex Actor. 9. & 1. ad Corinth. 15.

271 Quintò. Spiritus in pluribus locis adæquatis potest simul existere de potentia Dei absolutâ per presentias sibi connaturales in singulis seorsim; ut tanquam certum inter Theologos statutum est proposit. 4. & de animabus Sanctorum docet S. August. lib. de curâ pro mortuis cap. 16. Ergo & corpus per presentias seorsim sibi connaturales, ut sunt circumscriptionem, supernaturaliter potest in pluribus locis simul locari.

272 Sextò. Neque ex parte corporis, neque ex parte presentiarum circumscriptionem, neque aliunde nascitur contradictio, quæ impediât, ne idem corpus possit circumscriptionem poni impluribus locis, ut ex solutione argumentorum, quæ opponuntur ab Aduersarijs, constabit. Ergo id diuinæ omnipotentia negandum non est.

273 Obijciunt primò. Sequi ex sententiâ nostrâ, corpus esse in vno loco circumscriptionem, ut supponimus, & non esse ibidem circumscriptionem, Quod est contradictio. Quia de ratione presentia circumscriptionem est, ita circumscribere, cingere, & terminare corpus in eo loco, in quo illud locat, ut non sit insuper in alio. Respondeo primò, hoc argumentum, si quid probat, probare itidem contra fidem, non posse Christum dominum circumscriptionem existentem in Cælo existere simul definitiùs in loco Eucharistia. Quare nihil, censendum est, probare. Respondeo ergo secundò, de ratione presentia circumscriptionem solùm esse, ita circumscribere corpus intra limites spatijs sui, ut ex vi eius præcisè corpus extra illud non sit. Hoc tamen non tollit, quominus ex vi alterius presentia sit corpus in alio spatio pariter circumscriptionem.

274 Obijciunt secundò. Extensio localis circumscriptionem est effectus formalis quantitatis. Ergo non potest esse multiplex, vbi vna sola quantitas est, Nego antecedens. Quia alias non posset Deus ponere in Eucharistia quantitatem Christi domini absque extensione locali circumscriptionem. Hæc igitur idem est cum presentia circumscriptionem: effectusque formalis quantitatis est, reddere corpus impenetrabile, & exigens eam. Nihil autem vetat dari ei diuinitus plures presentias, siue extensiones locales circumscriptionem, dum vnâ tantum petit.

275 Obijciunt tertio. Si potest idem corpus poni circumscriptionem in pluribus locis, poterit in omnibus; atque adeo poterit esse immensum. Quod est absurdum. Respondeo primò, idem sequi, & potiore iure, si potest definitiùs, ut habemus ex fide: siquidem ad immensitatem presentia definitiùs requiritur. Respondeo secundò, dato, quòd posset idem corpus poni in omnibus locis, siue in toto spatio locali, de quo alibi, non fore immensum per essentiam, ut Deus; sed per participationem accidentariam, ut creatura. In quo nullum est inconueniens.

276 Obijciunt quarto. Si corpus poneretur in pluribus locis.

pluribus locis, distaret à se ipso, diuidereturque à se ipso, & se ipsum tangeret, si loca essent continuata. Quæ omnia impossibilia sunt. Hæc obiectio æquè militat contra Eucharistiam, vt ex se patet. Aliqui censent, dici posse, corpus distare à se ipso prout affectum præsentis inter se distantibus. Alijs hæc loquutio non placet: quia distantia videtur præferre extrema distincta, vt præfert absque dubio diuisio, & fortasse etiam contactus. Dissidium est de modo loquendi. Et vnusquisque loquatur, vt volet. Id tamen certum, si distantia, diuisio, & contactus dicunt extrema entitatiuè distincta, neutiquam fore in datis casibus, vt corpus à se ipso distaret, aut à se ipso diuideretur, aut se ipsum tangeret.

277 Obijciunt quintò. Sequi ex sententiâ nostrâ, posse idem corpus habere plures præsentias circumscripiuas simul respondententes eidem spatio, atque adeò plura accidentia solo numero differentia. Verum ex Mysterio Eucharistiæ sequitur pariter, posse idem corpus habere simul plures præsentias definitiuas solo numero differentes, Concedoquæ in vtroque casu sequelam: quia nihil absurdi secum fert.

278 Obijciunt sextò. Si corpus poneretur in duplici loco, æquale esset vtrique simul: quia locus iuxta Arist. & omnes est æqualis locato. At etiam esset æquale alterutri seorsim ab alio, vt esset, si in eo solo haberet præsentiam. Ergo esset duplo maius se ipso. Quod est impossibile. Respondeo, corpus positum in pluribus locis circumscripiuè singulis seorsim esse æquale: quia quoduis seorsim est locus adæquatus eius, cui soli debet esse æquale locatum circumscripiuè, de quo hic solum agimus, iuxta Arist. & omnes: non verò plurium locorum collectioni super excedenti ipsum locatum. Tametsi & hanc repleat corpus in tota ea positum, non per adæquationem circumscripiuam, sed per replicationem, siue repetitionem sui: subindeque collectionem extensionum, seu præsentiarum habeat æqualem collectioni locorum.

279 Obijciunt septimò. Si poneretur corpus in duplici loco extra centrum, vtroque gravitaret. Ergo ex vtroque loco exigeret naturaliter motum seorsim. Ergo naturaliter moueretur duplici motu simul. Hoc est impossibile. Ergo & illud. Hoc argumentum imprimis videtur etiam militare contra Eucharistiam. Nam corpus Christi extra Eucharistiam petit moueri naturaliter: aliundeque videtur illi impossibile: quia corpus habens alicubi vnâ præsentiam, quæcumque ea sit, vt corpus Christi habet in Eucharistia, non videtur posse naturaliter acquirere alibi aliam.

280 Deinde ad illud respondet Card. Lugo supra. Si corpus positum in duobus locis aut in altero, aut in vtroque propria virtute conseruet suam præsentiam, miraculumque solum stet in eo, quòd Deus ad eam conseruandam præstet illi concursum indebitum; tum quidem tale corpus aut ex altero, aut ex vtroque loco moueri posse naturaliter: quia ex suppositione prioris miraculi iam ipsi est debitus talis motus. Atque ita Christum dominum modò naturaliter posse se in Cælo mouere; tametsi alibi in Eucharistia multas præsentias habeat. Similiterque Sanctos, quibus Deus tribuit præsentias in duobus locis modo dicto, (qualiter de facto semper, censet, tribuere), naturaliter ibi moueri. Quo eodem pacto censet, duo corpora penetrata, aut eorum alte-

rum ex suppositione prioris miraculi naturaliter moueri posse; vt supra quæst. 7. retulimus. Carleton verò vbi supra sect. 4. & sequentibus ex diuerso fundamento opinatur, corpus in duobus locis positum in vtroque naturaliter posse moueri: quia scilicet vt sic virtualiter est duplex.

Non placent. Quia, vt alij Doctores bene 281 censent communiter, in nullo euentu possunt esse debita, atque adeò nec naturales eidem corpori (nisi aliquid supernaturale ei addatur) duæ præsentia in duobus locis; sicut in nullo euentu possunt eidem subiecto debita esse, atque adeò nec naturales duæ qualitates opposita, vt sunt in gradibus summè intensi calor, & frigus. Neque enim minus incompatibiles sunt naturaliter in eodem corpore duæ præsentia in duobus locis, quàm summus calor, & summum frigus. Dixi verò, nisi aliquid supernaturale ei addatur. Quia possibile reputo, adijci corpori à Deo qualitatem aliquam supernaturalem, ratione cuius iam ei connaturaliter debeantur duæ, vel plures præsentia in pluribus locis. Quemadmodum multorum Theologorum sententiâ, quos refert, & sequitur Salas 1. 2. tract. 2. disput. 14. sect. 19. corporibus Beatorum ratione cuiusdam qualitatis supernaturalis ipsis impressæ connaturaliter est illis debita penetratio cum alijs quibusuis corporibus non beatis. In qua subinde qualitate consistit dos subtilitatis. Omni tamen additamento supernaturali secluso, nunquam possunt eidem corpori duæ præsentia in duobus locis simul connaturales esse: quia nunquam possunt esse illi simul debita naturaliter.

Dicendum igitur est, bifariam posse corpus 282 poni in duobus locis circumscripiuè, præsentis videlicet ei naturalibus quoad substantiam. Primò ita, vt neutra earum præsentiarum sit ipsi debita ex vi causarum naturalium, Quo casu ambæ dictæ præsentia erunt ipsi supernaturales quoadmodum, atque adeò miraculosæ; insuperque miraculosa erit priuatio præsentia, quam illud ex vi causarum naturalium pro eadem temporis mensurâ habiturum erat. Secundò ita, vt altera dictarum præsentiarum ipsi sit debita ex vi causarum naturalium; altera verò secus; (ambæ enim simul nequeunt esse debita iuxta iam dicta). Quo casu prima erit ipsi omnimodis naturalis. Secunda vero miraculosa. Semel autem posito corpore in duobus locis vtrolibet ex dictis modis, si in neutro sit proximè potens ad motum localem inde exequendum pro tempore immediatè sequente, in alterutro sub disunctione habebit ius perseuerandi, & conseruandi suam præsentiam; eritque penes arbitrium Dei determinare concursum, per quem tali iuri disunctiuo satisfaciendum de facto sit: in eaque deinceps præsentia perseuerabit naturaliter tale corpus, ad quam Deus ipsi præstiterit talem concursum prædicto iuri satisfaciendum: in alterâ verò præsentia miraculose perseuerabit, si perseueret in ambabus: quia, suppositâ determinatione diuinâ, iam nullum ius habebit ad illam: cùm iuri disunctiuo, quod antea habebat ad alterutram, per alteram iam satisfactum sit. Si verò, semel posito corpore in duobus locis vtrolibet similiter ex dictis modis, in vtroque sit proximè potens ad motum localem cuiusuis generis inde exequendum pro tempore immediatè sequente, ita, quòd ad executionem eius dumtaxat desideretur concursus Dei, ius pariter disunctiuum habebit ad concursum Dei pro alterutro ex dictis motibus: atque

que ita penes arbitrium Dei erit, determinare concursum, per quem de facto tali iuri satisfaciendum est; isque subinde motus corpori naturalis erit, ad quem Deus eo intuitu satisfaciendi dicto iuri concursum præbuerit; si autem corpus, dum naturaliter tali motu ex tali loco mouetur, aut perseveret præsens in altero loco, aut inde etiam moueatur; talis perseverentia, aut motus miraculosus erit. Denique, si semel posito corpore in duobus locis, ut dictum est, in altero sit proximè potens ad motum, in altero secus; ius pariter distinctivum habebit ad motum ex vno loco, aut perseverantiam in altero; Deique determinare erit iuxta dicta quodnam eorum ei naturale, & quodnam miraculosum futurum sit; motus ne ex loco, unde moveri proximè potest, aut perseverantia in altero, unde non potest proximè. Ex quibus liquido apparet solutio argumenti num. 179, propositi. Patet etiam, quomodo Christus Dominus in Cælo possit moveri naturaliter, quantumvis sit insuper præsens in Eucharistia; & quomodo Sanctus in pluribus locis positus à Deo, naturaliter in vno eorum moveri possit; secus in reliquis. Sed de his plura adhuc restant minutius, distinctiusque dicenda sub vniuersaliore doctrinâ in subsequentiis questionibus.

283 Denique obiiciunt Aduersarij. Sequi ex sententiâ nostrâ, eundem hominem positum in duobus locis posse simul viuere, & mori; loqui, & tacere; amare, & odio habere; & alia huiusmodi, quæ impossibilia sunt, præstare. Quid verò ad hæc sit respondendum, etiam constabit ex dicendis in subsequentiis questionibus.

Propositio 8.

284 Vnum, & idem ens naturaliter multas præsentias eidem spatio correspondentes habere non potest; benè tamen supernaturaliter; idque siue tales præsentia sint eiusdem, siue sint diuersæ speciei.

Prior pars propositionis probatur. Quia ad collocandum naturaliter in quouis spatio vnum ens vna præsentia sufficit, aliaque subinde ut superflue sunt ipsi indebitæ; atque adeò naturaliter impossibiles. Posterior verò pars constat. Quia non est, unde contradictionem implicet, coniungi in eodem ente plures præsentias eidem spatio respondentes, siue eiusdem speciei, ut plures circumscriptiuas, aut plures definitiuas similes, siue diuersæ, ut plures, quarum alia circumscriptiuæ, & alia definitiuæ sint. Ergo non est, unde eiusmodi coniunctiones supernaturaliter etiam sint impossibiles. Est autem sermo in propositione de ente non affixo per se ipsum spatio locali; nam de affixo, ut præsentia, dicendum infra.

Propositio 9.

285 Quodcunque ens in pluribus spatijs localibus (de quibus potissimum hætenus sermo fuit) potest simul existere, & in pluribus locis realibus talia

spatia circundantibus potest simul existere.

Est id adeò certum, & clarum, ut nullâ indigeat probatione, aut explicatione. Vtrum autem vnum etiam ens loco affixum, ut præsentia, per alias præsentias superadditas possit poni in pluribus locis, inferius demonstrabimus.

QVAESTIO XIII.

Virum modus in loco distante à re, cuius est modus, possit existere. Vbi etiam, an agens possit agere in distans.

286 **M**ulta ex dicendis in sequentiis questionibus dependent ex huius resolutione. Ob id eam præmitto. Suppono autem primò, modum dici vniuersè quoduis ens se ipso, atque adeò essentialiter alteri affixum; ipsamque proinde immediatè tangens. Qualis est omnis actus re ipsâ formalis intrinsecusque per adhesionem suo subiecto respectu ipsius subiecti iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 2. quæst. 4. & disput. 8. quæst. 3. ut actio respectu agentis producentis per illam; atque etiam respectu effectus per illam producti; passio respectu subiecti per eam patientis, seu recipientis, atque etiam respectu effectus per eam recepti; vnio respectu extremi per eam vniti; præsentia respectu subiecti per eam præsentis; cognitio respectu subiecti per eam cognoscentis; & cæteri huiusmodi.

287 Suppono secundò, huiusmodi modorum quosdam naturâ suâ postulare penetrationem, cum subiectis, quorum sunt modi; quosdam verò non penetrationem, sed tantum contiguitatem cum eis exposcere. Quorum priores modi penetrati, posteriores autem modi contigui, distinctionis gratia, dicuntur. Primi autem generis sunt vnio, qua forma vnitur materiæ; & accideas subiecto, cum quo est penetratum; actio immanens, quæ simul est passio, qua quoduis agens in se producit, & in se recipit aliqua secum ipso penetrata accidentia; præsentia localis similiter penetrata cum ente, quod præsens reddit proprio spatio; & alij huiusmodi. Secundi autem generis sunt vnio integralis, quæ partes cuiusvis entis extensi localiter citra penetrationem per meram adiunctionem vnuntur; actio transiens, qua quoduis agens in passum à se distinctum, & sibi contiguum localiter producit effectum; indiuisibile terminatiuum cuiusvis quantitatis continuæ, si quod datur, quod modus sit eius; & cæteri similes, si qui sunt.

288 Suppono tertio, neminem, quod sciam, afferuisse vniuersaliter, posse naturaliter modum existere separatim localiter à subiecto, cuius est modus. Id tamen speciatim tenent re ipsâ, qui docent, posse naturaliter agens agere in distans, & consequenter, posse naturaliter actionem distare ab agente, cuius modus est. Pro qua sententiâ à Recentioribus mox referens citantur Auice, Ocham, Alex. Gabr. Bassol. Mayr. & alij. Ex afferentibus autem, non posse naturaliter agens agere